

OTROHET, LIVSLÖGNER OCH
ANNAT MÄNSKLIGT

KALLE LIND

**OTROHET,
LIVSLOGNER
& ANNAT
MÄNSKLIGT**

En ganska rolig roman om när allt slutar vara så jävla roligt

BOKFÖRLAGET FORUM

TIDIGARE UTGIVNING PÅ BOKFÖRLAGET FORUM

Snedtänkt: Boken som handlar om det inga andra böcker handlar om, 2018

Hasse Alfredson: En sån där farbror som ritar och berättar, 2020

HasseÅTage: Humorparet som roade och retade Sverige, 2021

*Galenskaparna och After Shave: Ogräset i den svenska underhållningsrabatten (med
Henrik Jutbring), 2023*

Systrar, bröder och andra problem, 2025

BOKFÖRLAGET FORUM

Box 3159, 10363 Stockholm

info@forum.se | www.forum.se

COPYRIGHT Kalle Lind, 2026

OMSLAGSFORMGIVARE Michael Ceken

OMSLAGSBILDER Magnific, Shutterstock

ISBN 978-91-37-16702-2

TRYCKT HOS ScandBook, EU 2026

Första tryckningen

FÖREBUDEN

Avsnitt 178: Mauritz & Iris säger för mycket

Inspelat: torsdag 2 januari 2025.

Det är förstås Mauritz som faller först. Han är den sköre i poddparet Mauritz & Iris. Han har redan blottat sig för lyssnarna och rapporterat mer från sitt inre än vad som anses hälsosamt. Snart kommer han att passera den yttersta gränsen och rasa med svanskotan först mot den frosttäckta Malmömarken.

Men innan det sker så kommer Iris till kontoret med en varm känsla i kroppen. En storartad nyårsafton sitter kvar i henne. När hon dansade in tolvslaget med sin man och bonusdotter fick Iris en av sina *förnimmelser*: det här kommer att bli året då något särskilt kommer att hända.

Hon har en dragning till det andliga som Mauritz brukar häckla henne för. Hon kan inte låta bli att läsa horoskop och än mindre att tro på vad de förutser. I handväskan kånkar hon jämt runt på en dröse kristaller som kanske kan komma till nytta någon gång. Då och då drabbas hon av sådana här *förnimmelser*, som om någon öppnar en smal lucka i ridån mot framtiden och låter henne uppfatta *något* innan ridån går igen.

Naturligtvis inser hon att det är en banal gissning att *något* kommer att hända under 2025. Det är väldigt få människor som står under fyrverkerikaskaderna och blickar mot ett nytt år och tänker att absolut inget ska ske. ”Jag tror att de närmaste

365 dagarna kommer att vara identiska kopior av det tråkigaste jag varit med om”, är det ingen som säger.

Iris vet att hon har en poddspaning här någonstans, där hon å ena sidan kan lyfta fram förnimmelsen hon faktiskt haft, å andra sidan kan göra humor genom att själv skjuta den i sank. Känner hon Mauritz rätt så kommer han gladeligen att bidra med ammunition.

Hon öppnar handväskan och placerar ut innehållet på en rak linje på skrivbordet: telefonen, läppstiftet, halstabletterna, alla de andra tabletterna, de små hörlurarna, de stora hörlurarna, vattenflaskan, sminkspeglarna, påfågelstenen, ametisten, ökenrosen, bananen, näsdukarna, stressbollen, cigarettpaketet, tändaren och whiteboardpennorna som hon tar hem varje kväll för att Mauritz inte ska trolla bort dem. OCD-paraden, som Mauritz kallar den, ger henne trygghet. På så vis kan hon se klart och tydligt att hon har allt livsnödvändigt tillgängligt och dessutom bygga en liten barrikad mot det mörkaste i Mauritz aura.

Mobilklockan visar långt efter överenskommen start-på-dagen-tid, men hon har lärt sig att inte bekymra sig för Mauritz uppdykande förrän typ en timme innan inspelningsstart. Hon knattrar på sin laptop, slipar på sina formuleringar och känner att hon är på väg någonstans med sin prata.

När hon hör honom ute i korridoren får hon ännu en förnimmelse: allt är inte som det ska. Det är en lika banal känsla som den att *något* kommer att hända under 2025, men också lika påtaglig. Allt *är* inte som det ska.

Mauritz trillar in på kontoret utan att säga hej. Han är inne i en monolog med sig själv och pladdrar osammanhängande medan han går runt i små cirklar och pillar på de ironiska idolbilderna av gamla Sveriges Radio-chefer på väggarna. Hans glesa hårtestar står åt alla håll och han snörvlar oavbrutet.

Iris har sett honom i många olika tillstånd, och minns hon

rätt gjorde hon en gång en halvdan prata om hur Mauritz brukar kvittera ut sina tillstånd på Tillståndsenheten. Men det här är inte en vanlig pisstorsdag i pissriket. Något extraordinärt överjävligt måste ha hänt.

Hon försöker försiktigt bena ut vad som gett honom den här jagade uppsynen. Mauritz berättar om en nedsläckt lägenhet längst ute på Annelund där några som kanske hette Stojan och Bojan bjöd på illegala preparat, varpå Mauritz försökte lyckliggöra gothtjejen som bodde i lägenheten, alltmedan hennes rätta tittade på från sin bur. Och sedan var klockan plötsligt förmiddag och det var dags för honom att ta sig till kontoret.

Redogörelsen saknar en förhistoria, påpekar Iris. Vad hände innan han följde med de serbiska gossarna och den svartsminkade damen till den där mörklagda lyan?

Jo, innan han blev bästa kompis med Annelundsgänget gjorde han nyårsdagsståupp i Pizzeria Rex källare. Han var öslirig redan när han gick upp på scen och sedan pratade han i tjugofem minuter utan att dra några egentliga skämt, babblade bara fritt ur hjärtat och drog med sig publiken på en hisnande vansinnesfärd rakt in i mörker och misär. Kanske har han aldrig gjort ett bättre gig, hävdar han.

”Vad pratade du om då?”

”Lite av varje, tror jag. Mest om att ta livet av sig.”

Iris har börjat lära känna Mauritz nu. Hon vet att det är något särskilt som fått honom att dricka upp sig innan framträdandet och sedan bara stå och ösa ur sig utan förberedelser.

”Jo, men innan giget var jag hemma i Ronneby och firade nyår med kompisar från förr. Några av dem hade inte blivit helalkade. Och sen på morgonen efteråt . . .”

”Igår alltså?”

”Precis. Då svängde jag förbi mamma. Har du druckit kaffe?”

”Jag dricker fortfarande inte kaffe. Vad hände hos din mamma då?”

”Du vet – sånt som händer hos mammor”, svarar han. ”Hon bjöd på rester från sitt nyårsfirande. Nån sorts kött med nån sorts sås. Efterrätten var slut, men hon berättade noga hur gott den hade smakat.”

Iris suckar. Han håller alltid på så här, det är det klassiska sättet att bygga en setup inför en punchline: peppra på med triviala detaljer för att till sist rycka undan mattan och kasta in något helt oväntat.

”Kom igen, Mauritz. Vad hände sen?”

”Jo, sen började vi prata om pappa.”

Han tystnar och hon ser att hans ögon är blanka. Mauritz brukar skämta lika ohämmat om sin pappas död som om allting annat. Flera gånger har han berättat i podden om hur pappan hade det dåliga omdömet att trilla ner från en järnvägsbro just när Mauritz höll på att repetera högstadiets avslutningskabaré och hur det där plötsliga dödsfallet gjorde att Mauritz inte satte sina poänger ordentligt.

”Vad sa ni om din pappa då?” säger Iris och hon hör att hon lägger fram orden försiktigt, som när man dukar med finporslinet.

”Vi sa att han är död.”

Hon kan höra hans ansträngda andning.

”Jo, men . . .”, börjar hon. ”Alltså, det är förstås jättesorgligt på alla sätt och vis, men det visste ni väl redan?”

”Säkert att du inte vill ha kaffe?” säger han. ”Jag skulle behöva en mugg till, har bara fått i mig ett par liter de senaste timmarna.”

Iris sneglar på mobilklockan igen. Något säger henne att de nog måste gå in i Studio I Människt Beteende och spela in dagens podd ganska snart, helst innan lunch, Mauritz kan inte ha många vakna timmar kvar i kroppen. Om de alls ska spela in idag. Kanske är det oetiskt att fösa in honom i studion under de här omständigheterna. Kanske ska hon lägga upp en repris

imorgon istället? Det är egentligen emot hennes poddprinciper men kanske måste även den regeln ha ett undantag.

Han vänder sig mot henne.

”De sa att det var en olycka.”

”Vilka?”

”Mamma. Och mina syskon. I alla år har de hävdat att stängslet var trasigt och att pappa råkade snubbla när han lutade sig mot det.”

Mauritz går ner på huk, viker sig som en fällkniv och hyperventilerar. Iris studsar upp ur stolen och tar tag i honom. Mot långväggen står en obekvämlig lejongul manchestersoffa som Mauritz exfru en gång har överlåtit åt deras kontor. Iris vill att han ska sätta sig i den, men hans kropp är tung och han reagerar knappt när hon drar i honom. Hon sätter sig på huk hon också och försöker förgäves få ögonkontakt.

”Och så var det inte?” säger hon.

Han skakar häftigt på huvudet. ”Nej, han snubblade inte.” Han höjer rösten. ”Jag är fyrtiofem, Iris! *Nu* fick jag veta det! Efter trettio år!”

Han glider ner på golvet och ligger där raklång. Blicken tom, ansiktet grått. Iris funderar på att ringa 112. Det är lätt att slå, har hennes dotter lärt sig på föris, och lätt att komma ihåg – *en* mun, *en* näsa, *två* ögon. De har skämtat om det i podden: Mauritz har berättat om en parkbänksmadame i stan där han växte upp som kallades Nästanten för att hon inte hade någon näsa, enligt folkmun för att en polishund bitit av den. Nästanten skulle troligen ha försökt slå 102 istället och på kuppen aldrig blivit framkopplad.

Det är lätt att fly in i gamla skämt när allvaret ligger och glor på en från golvet. Iris kommer inte på något annat att säga än: ”Klarar du dig? Ska jag hämta hjälp?”

”Kan du ordna hit en tidsmaskin så vore jag tacksam. Jag behöver reda ut några saker med 1994.”

Han är åtminstone talbar. Iris pustar ut och släpper tillfälligt tanken på larmcentralen. Hon slår sig ner i skräddarställning på golvet bredvid honom. Mauritz ligger kvar.

Iris försöker rekapitulera den fragmentariska informationen: "Igår fick du alltså reda på att din pappa tog sitt liv för trettio år sen?"

"Trettioett i år."

"Och sen kom du hem till Malmö? Och gick till Rex för att köra standup?" Iris pusslar och pusslar i huvudet. "Och istället för dina vanliga rutiner så pratade du om ... din pappa?"

Mauritz nickar igen.

"Och sen följde du med några serber till Annelund och knarkade och hade sex med en gothtjej?"

"Nja, mina svällkroppar lydde inte så jag vet inte om det räknas som sex. Men vi var i alla fall nakna på underkroppen."

"Och hon hade en råtta?"

"Buren stod en halv meter ifrån mig. Vi hade ögonkontakt hela tiden, råttan och jag. Den såg svartsjuk ut."

Iris tar in informationen och sammanfattar: "Då hade jag rätt. *Något* skulle hända 2025."

Hon tittar på honom där han ligger som en oformlig massa på golvet. Den värsta grånaden har lämnat ansiktet. De är tysta i säkert tio sekunder, en evighet i det här sällskapet, innan Mauritz ber henne att hämta kaffe.

"Jag behöver en rejäl boost. Kolla om du hittar en droppställning eller ännu hellre en lavemangskanna."

"Är du säker? Ska du inte ta dig hem istället?"

"Hem? Vi ska ju podda? Jag har hur mycket content som helst!"

Avsnitt 189: Mauritz & Iris säger för mycket igen

Inspelat: måndag 10 februari 2025.

Bara en dryg månad senare är det Iris tur att falla och dra med sig hela världen på köpet. Det kommer som en chock för alla utom Mauritz. Jo, kanske lite för honom också, han har åtminstone inte varit beredd på kraften i hennes ras.

Alltsedan de drog igång podden har han märkt hur hon alltmer närmat sig smärtpunkterna, för att sedan väja precis innan det börjar bränna till. Han har hört henne skylla på omtanke och integritet. Hon har tänkt på sina barn och sin bonusdotter, sin man och sina föräldrar. Hon har velat skydda dem som trots allt inte har valt offentligheten.

Frågar man Mauritz så är Iris rädd för att blotta sig själv. Gör man det så vet man aldrig hur anskrämlig den är, den insida man visar upp.

Måndag förmiddag, två timmar senare än vanligt, kommer hon inhasande på kontoret, likblek över hela kroppen trots sitt gambiska ursprung. Mauritz, som verkligen inte har någon terapeututbildning, förstår att allt inte är som det borde. I vanliga fall utför hon sina arbetsuppgifter med militärisk disciplin: först ett par timmar sociala medier, därefter ett par timmar manus, ovanpå det inspelning, klippning och administration. Nu sitter hon handlingsförlamad vid sin telefon.

Iris är alltid strikt klädd, i toppar och kavajer som signalerar

övre medelklass och sitter som limmade på hennes lilla kropp. Idag ser allt på henne ut att hänga, som om hon rasat i vikt eller lånat någons kläder. Ansiktet är osminkat och naket, det utsläppta håret dinglar som svarta draperier runt henne. Hon kramar sin påfågelsten, kristallen som ska främja optimism och skydda mot negativ energi. Idag verkar den inte göra sitt jobb.

Medan Mauritz skriver en radda ursächtsmejl till diverse uppdragsgivare för spräckta deadlines, sitter Iris alltjämt och glori i mobilen. När han frågar om de ska koka lunch skakar hon bara på huvudet. Han går ensam bort till Dockan-kvarteren och köper med sig en låda till henne också. Iris nickar till tack när han kommer tillbaka med den, men låter den stå orörd på skrivbordet.

Vid tvåblecket tittar han på klockan, inte för att vara demonstrativ, men för att han lovat sina barn att komma hem i hyfsad tid eftersom han var ute och giggade alla kvällar under förra pappaveckan. En podd kan man förstås spela in närsomhelst, men det vore strålande om de överensentligt kunde gå in i studion vid 15:00. Fem över halv tre har Iris ännu inte lyft ett finger, bara flyttat sig från skrivbordet till soffan och fortsatt läsa vad hon nu har framför sig i mobilen.

På whiteboarden på väggen har Iris, vid ett särskilt ohämat tillfälle, ritat upp sin månadscykel: en veckosektor för "PISSARG", en vecka "PISSLEDSEN", två veckor "PISSLYNNIG" och en liten tvåtimmarssektor för "PISSKÅT". Bredvid cirkeldiagrammet har hon skrivit med jättelika bokstäver: "LÅT STÅ!" Mauritz har många gånger tänkt att de där whiteboardanteckningarna visar vem Iris är *egentligen* och nästan lika många gånger har han försökt få henne att ta med sig den Iris in i studion.

Det är oklart vilken Iris det är som sitter framför honom nu: den städade som oftast visar sig i podden eller den gränslösa som hon bara visar på kontoret. Hon är mer tillknäppt än

någonsin och samtidigt ser hon ut som en levande sprängladdning, redo att närsomhelst brisera.

Först tolv minuter innan inspelningstid ser Mauritz hur hon sliter åt sig sin laptop och får fart på fingrarna. En jävla fart. Skärmen framför henne fylls med sotsvarta bokstäver och klockan 14:59 tar hon datorn under armen och kliver utan krusiduller mot studion i hörnet av kontoret.

Väl inne tänder hon mekaniskt takljuset, kontrollerar att mikrofonsladdarna sitter i Zoomen, sätter på hörlurar, justerar ingångsljudet och trycker på rec-knappen. Mauritz slår sig ner på stolen mitt emot henne och drar sin mikrofon närmare munnen. Inspelningen är igång, med det vanliga öppningssnacket, lyssnar mejl, återkopplingar och hälsningar från samarbetspartners, allt handfast styrt av en påfallande samlad Iris. Hon ställer frågan som hon alltid ställer – ”Vad är nytt under din sol, Mauritz Ekberg?” – och så drar Mauritz igång en prata om det han numera alltid tar upp: depressioner och livslögner.

När Iris är uppe i varv brukar hon stämma upp i ett underbart smittsamt skratt, porlande som en vårbäck eller snarare som ett avlopp, och kasta in sin catchphrase här och var i hans redogörelser: ”Ni lyssnar på podden där livspiss blir poddguld!”

Men inte idag. Mauritz frossar i galghumoristiska uttjuttelser utan att Iris ställer de där följdfrågorna som brukar få samtalet att svänga. Bara enstaka instick och hummanden för att lyssnarna inte ska tro att hon rest sig och gått. När han har slut på stolpar är det dags att lämna över till henne. Han drar sig inför det och låter munnen gå lite av sig själv innan han säger: ”Okej, Iris Brådö – vad är nytt under din sol?”

Hon tittar ner i sin laptop, verkar överväga något, skannar av sina hastigt utspydda anteckningar en sista gång. Sedan börjar hon prata. Sakligt och sansat.

”Du vet min man?” säger hon. ”Min lagvigde?”

”Jag har hört talas om honom”, bekräftar Mauritz. ”Rentav träffat honom. Jobbar med data, inte sant?”

”Han är arkitekt.”

”Ja, då jobbar han väl med data?”

”Alla jobbar med data, Mauritz. Sogubbar jobbar med data. Utelligare jobbar med data. Att nån jobbar med data är som att nån dricker dryck eller äter mat.”

”Det är nog det jag vet om din lagvigde: han jobbar med data, äter mat och dricker dryck. Och så är han väl inblandad i de där små hårbollarna som du brukar visa bilder på?”

”Precis, jag har nåt vagt minne av att han inte hunnit dra sig ur några gånger.”

”Just det, det är därför dina barn heter Motjuck och Det O-finska Rycket.”

För första gången idag ser han hur hennes mungipa drar sig en aning uppåt.

”Hursomhelst”, fortsätter Iris. ”Vi är ju gifta, min lagvigde och jag ...”

”Jag kan inte minnas att jag var bjuden på nåt bröllop.”

”Nu gifte vi oss för sex år sen, innan du och jag lärde känna varann. Hade jag gift mig idag så hade jag visserligen inte bjudit dig heller, men dåförtiden hade jag i alla fall nåt att skylla på.”

Mauritz fnittrar till. Nu känner han igen henne. Vagt, i alla fall. Det här är den hon brukar vara i poddstudion. Salt och besk och försåtlig.

”Var det apropå nånting särskilt du tog upp din man eller ville du bara skryta med att nån vill ha dig?” säger han.

”Min lagvigde och jag är som sagt gifta”, fortsätter hon. ”Det hörs litegrann på ordet lagvigd: vigd enligt lag. Och när man viger sig så avger man lite löften sådär. Du vet – älska varann i nöd och lust. Tills döden skiljer en åt. Vara trogen. Ish.”

”Jag har hört talas om det. Jag tror jag sa nåt liknande för hundranittiotusen år sen.”

”Det är lite lustigt”, säger Iris. ”För det verkar inte alls som att min lagvigde minns det där.” Hon tittar på Zoom-apparaten där de båda mikrofonkontaktorna går in. De digitala siffrorna rör sig och indikerar att inspelningen pågår. Hon lutar sig närmare puffskyddet. ”Eftersom han ligger med nån annan.”